

Mola

7

REPORTATGE

'Big band' amb il·lusions

Els 17 integrants de l'Eivissa Jazz Ensemble representaran a les Pitiüses durant la propera edició del festival de Dalt Vila.

8

ENTREVISTA

Helena Tur, especialista en art

«El discurs de l'art contemporani és elitista»

ELS PAPERS DE SALAMANCA **2** | AMB ELS PEUS A LA TERRA **2** | MIRA QUE ET VEIG **3** | ENGANXATS.COM **3**

Un reportatge d'Enric Fernández
Amb fotos de Miquel Pascual

SECRETS DE LOCUTORI

De locutoris n'hi ha tants a les Illes que ja existeix inclús una associació balear. Aquests establiments són molt més que un centre de comunicacions: s'han convertit en un punt indispensable de trobada i informació per a moltes persones del col·lectiu immigrant. A les Pitiüses n'hi ha en l'actualitat més d'una trentena. I en continuen apareguent.

■ A ses Figueretes, s'Eixample i es Pratet de Vila ja fa temps que els locutoris aparegueren com a pebrassos. Avui ja n'hi ha al voltant d'una trentena a Eivissa i Formentera. I en segueixen apareguent. Però també n'hi ha fora de la ciutat. Milers d'estrangers que viuen i treballen a les Pitiüses s'atraquen cada dia a algun d'aquests locutoris per fer cridades inter-

nacionals, ingressar sous als familiars a través de transferències, consultar el correu electrònic a Internet o, senzillament, per demanar informació sobre com trobar un lloc de feina, aconseguir els papers o cercar casa per viure. El locutori té clients fidels i molt de valor afegit com a punt de referència per a les persones que arriben a l'illa un poc des-

orientades. De fet, no pareix complicat aixecar un locutori. La inversió inicial pot rondar uns milers d'euros. Cal llogar un local, comprar un ordinador que fa de centralita i els diferents telèfons i cabines. Només fa falta un treballador per atendre els clients. Però com que molts locutoris obren fins a 16 hores diàries, normalment n'hi ha dos, d'encarregats.

PASSA A LES PÀGINES 4 I 5 >

AMB ELS PEUS A LA TERRA

Per Josep Antoni Prats

M. C.

Llevant: l'altra cara d'Illetes

No se'n parla tant perquè sol estar més moguda però té totes les virtuts que s'adjudiquen a ses Illetes

La punta des Trucadors s'allargassa cap al nord de Formentera, estreta i aparentment fràgil, fins al Borronar, quasi a tocar de s'Espalmador, amb es Pas per enmig. A banda i banda, la mar, amb tots els colors blaus i verds possibles. Mirant cap a ponent, la platja d'Illetes, sempre plena a l'estiu, potser massa i tot, tant a l'arena com a dins l'aigua, amb barquets

Segons l'Enciclopèdia, que tot ho sap, la platja de Llevant és tot el tram de costa entre sa Roqueta i el pas des Trucadors, i està format per diverses platges de sorra i alguns trams de costa baixa rocallosa

grossos i petits que hi acudeixen cada dia en processó. I just a tocar, mirant cap a l'altra banda, cap a l'est, la platja de Llevant. Potser no se'n parla tant perquè sol estar més moguda (els vents predominants en aquesta època són precisament els que venen de l'est) i no hi solen anar tantes embarcacions a fondejar, però té totes les virtuts que habitualment s'adjudiquen en exclusiva a Illetes: la transpa-

rència de l'aigua, la netetat, la manca d'agressions urbanístiques... i tanmateix en ple estiu bona part dels dies està igual de calmada que l'altra. Al davant, la mar s'obri, i només l'illa de s'Espardell, cap al gregal, contrasta les seves roques fosques amb els blaus de mar i cel. Si no teniu pressa per fer el capbussó, passejau-hi amunt i avall: va bé la fresca de la mar enmig de la calitja estiuenca. Diuen que el sol crema més a Formentera; deu ser que la gent s'hi queda més temps embabiocada gaudint de la natura

EM VA MARCAR...

Per Marta Torres

«La cita de Tennessee Williams em recorda el polític»

EL PRIMER QUE LI VÉ AL ÇAP A JOSÉ MANUEL PEGO, 'ZARABANDA' QUAN PARLA EL DISSENYADOR I NO LA PERSONA, EN DEMANAR-LI ALGUNA COSA QUE L'IMPACTÀS MOLTÍSSIM ÉS UNA PELLÍCULA QUE VA VEURE JA FA MOLTS ANYS, 'LA PRIMAVERA ROMANA DE LA SENYORA STONE'. PERÒ LA VERITAT ÉS QUE PER ENTENDRE EL RECORREGUT QUE FA DESPRÉS ÉS NECESSARI PARAR PROU ATENCIÓ

JOSÉ MANUEL PEGO 'ZARABANDA'
DISSENYADOR DE LA MODA ADLIB

Fa ara 28 anys que José Manuel Pego va arribar a Eivissa, illa que sent com la seua llar encara que va néixer a Huelva «de pares gallecs». Ara mateix està preparant la seua propera col·lecció que presentarà les properes setmanes.

■ Cóm s'arriba de la pel·lícula protagonitzada per Vivien Leight i Warren Beatty als polítics eivissencs? Molt fàcil. «Vaig veure la cinta ja fa molts anys però fa menys que vaig agafar el llibre en què està basada, de Tennessee Williams, de fet, l'única novel·la que va escriure i hi ha una frase que se li diu a la protagonista al llibre que em va impactar moltíssim. Ella, que és actriu, està de vacances a Roma i li dona pels homes molt més joves que ella. Un li diu que com a dona no ha fet prou pel seu intel·lecte perquè l'únic que ha llegit a la seua vida han estat les crítiques i només les bones», explica.

Així que quan José Manuel Pego va llegir aquesta frase al llibre va pensar que li quedava clavada a molts dels polítics eivissencs. «A moltíssims», repeteix. «Especialment a aquells que quan aconseguen el poder volen canviar moltíssimes coses i no tenen prou cultura per fer-ho. I no estic parlant de cultura de no haver agafat un llibre mai, no, sinó cultura en general», matisa.

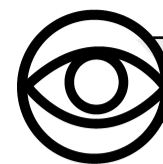
«Potser parlen molt de pedres però després no saben com trure-li profit a aquelles pedres, ni al sol i la platja que es venen sense que ningú no els ajudi i altres ni tan sols es preocupen», afe-

geix. «Idó això, que quan més hi pens més veig que la frase els va clavada perquè de vegades tens la sensació de què els passa com a ella, la protagonista de 'La primavera de la senyora Stone', que només es llegeixen les crítiques bones»,

conclou. La pel·lícula, de 1961, està dirigida per José Quintero i a més de Vivien Leight i Warren Beatty la protagonitzen Lotte Lenya, Jill Saint John, Coral Browne, Jeremy Spenser, Stella Bonheur, Josephine Brown i Peter Dyneley.

ELS PAPERS

DE SALAMANCA

Per Ben Clark

Avui és dimecres

■ Avui és dimecres i surt el Mola. Ho crec que ha sortit el Mola, perquè estic escrivint el dilluns i, encara, la premsa del dimecres és un misteri. La revista 'El jueves' no té res a veure —que jo sàpiga— amb el Diari, però amb aquestes pàgines guarda una petita i íntima relació cabalística: tots dos som fills de... el mateix dia, tots dos omplim papereries de llargues cues cada dimecres de matí. Potser podria, jo també, cercar més coses en comú: podria escriure un article amb injúries al Rei (encara que no sé ben bé què són exactament 'injuries' —potser estic fent injúries a totes hores, no ho sé) i podríem forçar el segrest d'aquest suplement (la publicitat ens aniria bé)—. Avui, si no ha sofert cap tipus de censura, és dimecres, potser de l'any 2007. Espanya encara és una monarquia parlamentària i Ben Clark encara escriu per al Mola. Potser ha sortit ja l'exemplar exemplar de 'El Jueves' d'aquesta setmana i tot continua igual. Una mica més controlats, no farà falta alçar massa la veu, no serà necessari fer la revolució. 'El tomate' és l'opi del poble.

AMUNT I AVALL

MOLA | Prova de la sida

L'Associació de Lluita Anti Sida de Balears (ALAS) comença a Eivissa una campanya per animar tothom que pugui haver estat en situació de risc a fer-se la prova del VIH. Ja no hi haurà excusa per no fer-se l'anàlisi.

NO MOLA | Roba d'hivern

No pot ser. Hi ha rebaixes i ja estan les botigues plenes de roba d'hivern. Clar, així acabes comprant alguna cosa de la nova col·lecció, que sol ser molt més mona que la que ja has vist 50 vegades penjada a la botiga.

MIRA QUE ET VEIG

Per Marta Torres

No hi ha més tòpics?

■ Crec que en més d'una ocasió he parlat aquí dels tòpics sobre la bellesa i la lletjor. Avanç que hi torn. Així si a algú no li interessa el tema, pot canviar de text. Però és que l'altre dia a un programa d'aquests de zàpping amb els que les cadenes omplen minuts i minuts vaig veure una imatge esferèdora: una colla de guapos celebrant que havien encertat que la dona que apareixia a la imatge era Teresa de Calcuta quan en realitat era María Teresa Fernández de la Vega. Encuriosida vaig esbrinar que pertanyien a un programa presentat per Jesús Vázquez (que no fa vacances mai aquest homes?) on guapos i lletjos (així de clar ho diuen ells, sense cap subjectivitat possible) s'enfronten a proves físiques i intel·lectuals. Clar, tothom dona per suposat que els guapos guanyaran a les de força i habilitat mentre que els lletjos tenen més possibilitats de victòria a aquelles de tipus Trivial Pursuit. Sembla ser que de moment és així. El que no entenc (bé, sí que ho entenc però no m'ho explico, bé, sí que m'ho explico però... ja m'enteneu) és com s'ha fet el càsting. Conec moltes guapes i guapos que a més d'impressionants són intel·ligentíssims, preparadíssims i capaços d'apallissar qualsevol al Trivial. Què han fet amb aquests candidats? No els han sabut trobar? Potser és que ni tan sols s'han presentat en veure de què anava el programa. Perquè, clar, quin guapo que té la vida resolta necessita fer el ridícul a la televisió d'aquesta manera? I els lletjos? Què no hi ha lletjos més ases que una sabata i antipàtics. Visca els tòpics!

«Pertanyien a un programa presentat per Jesús Vázquez (que no fa mai vacances?) on guapos i lletjos (així ho diuen a la tele, sense subjectivitat possible) s'enfronten a proves físiques i intel·lectuals»

ENGANXATS.COM

www.lucia-etxebarria.es

Podeu fer tests per saber si sou feministes, animals, dones desesperades o artistes

Ella és així

POTSER SIGUI UNA DE LES ESCRITORES ESPANYOLES DE LES QUE MÉS ES MALPARLA. A ALGUNS ELS PAREIX POC DIPLOMÀTICA I ALTRES NO ENTENEN LA SEUA MANERA DE VEURE LA VIDA. ELLA ÉS AIXÍ. I LA SEUA WEB, TAMBÉ.

EIVISSA | REDACCIÓ

■ Que Lucía Etxebarria no és una bassa d'oli ja ho sabem. I ella també. Per això no sorprén trobar-se, només entrar a la seua web, un ninot que és ella teclejant compulsivament un ordinador per acabar cridant i tirant un paperr. Mentre, passen per la pantalla fotografies de la seua vida, des que era petita fins ara. A la pàgina trobareu una presentació en forma d'entrevista i també, com no, un llistat de tots els llibres que ha escrit i projectes als que ha col·laborat, com guions de cine. A més, podreu llegir alguns dels seus articles i participar al seu blog. Sens dubte, però, el més curiós d'aquesta pàgina són els quatre tests que poden fer els visitants: 'És vostè feminista?', 'És vostè un animal?', 'És vostè una dona desesperada?' i 'És vostè un artista?'.

MÓN INSÒLIT

Un travesti a les atraccions

EFE

Dilluns Rosa als carrers pel Carnaval d'Holanda

■ Holanda celebra aquests dies el seu Carnaval. Precisament dilluns passat, el primer dilluns de les festes, va ser el Dilluns Rosa, que és el dia que es dedica als travestis del país.

Un home participa amb el seu ca

EFE

Cans i amos a un Congrés sobre rescat

■ Homes i cans participen junts aquesta setmana al Primer Congrés Regional de Cans de Rescat que es celebra a Panamà i al que participen centenars de parelles.

Una desfilada

EFE

Els pares Noel també tenen el seu Congrés Mundial

■ Un grup de pares Noel participen a una desfilada el primer dia de la cinquanta edició del Congrés Mundial de pares Noel, que es celebra al parc d'atraccions de Dyrehavsbakken, al nord de Copenhage.

[Ho trobem a l'Enciclopèdia] Tres llàgrimes en unes línies

A PART DE LES LLÀGRIMES NORMALS, LES DE QUALSEVOL PERSONA, TAMBÉ N'HI HA LES DE JOB I LES DE VIU, QUE SÓN EL MATEIX PERÒ DIFERENT

ENCICLOPÈDIA D'EIVISSA I FORMENTERA

Llàgrima de f ORFEB Gra de rosari, sigui quina sigui la matèria en la qual està confeccionat. [LMP]

Llàgrima de Job: f CULT POP. Planta herbàcia anual de la família de les gramínies (Coix lacryma-jobi) amb fruits molt durs que semblen perles. Les llavors redones, dures i llustroses obtingudes de la referida planta, són les llàgrimes de rosari (llàgrima de viu). Dins del món infantil, fer rosaris de llàgrimes era una de les distraccions comprovada en treball de camp. Segons la informació oral les petites feien rosaris d'aquesta planta que fa unes capsetes com nous amb diverses boletes dins, com de nacre o perletes. Buidaven aquestes capsetes i, quan les boletes eren verdes, llavò les foradaven i, amb una agulla de cosir, les enrestaven amb un fil. [LMP]

Llàgrima de viu: f CULT POP. Gra de rosari. Són llavors redones, dures i llustroses, obtingudes de la planta Coix lacryma-jobi (llàgrima de Job). Per analogia de llàgrimes de viu (deformació de llàgrimes de Daviu), hi ha les llàgrimes de mort: llavorettes negres que també serveixen per fer grans de rosari. Amb el mateix significat d'avemaria, gra de rosari, es coneixen també amb el nom de marietes.. [LMP]

REPORTATGE | LOCUTORIS

A més d'oferir cridades telefòniques i navegació per Internet a preus raonables, alguns dels 30 locutoris que hi ha a Eivissa subministren altres serveis. N'hi ha que venen productes d'alimentació procedents dels països d'origen dels immigrants pitiüsos. Hi pots comprar espècies o cervesa sudamericanes, aliments importats del Magrib o productes de l'Europa de l'Est i llocs exòtics.

Molt més que una cabina telefònica

EIVISSA | E. F. M.

■ Dilluns, avinguda d'Espanya. Entrem a un dels cinc locutoris que calculem que hi ha en aquesta important artèria de Vila. Demanem línia per cridar a Barcelona. La qualitat del so és bona, i l'interlocutor que hi ha a l'altre costat de l'auricular ens explica que, tot i no tenir llum, com a la resta de la ciutat, sí que té telèfon. Però que pateix pels congelats que té a la nevera. Ens acomiadem i penjem. Ens cobren 0,4 euros. Paguem i demanam si podem connectar-nos a Internet. Mitja hora, un euro i mig. La pàgina web de *Es Diari* s'obre ràpidament, molt més que a l'ordinador de casa. Demanem un refresc i un paquet de xicles. Els sis ordinadors estan ara ocupats, mentre que de les quatre cabines, només dues estan ocupades. «La gent ve més a connectar-se a Internet que a cridar per telèfon», mos explica Diki, el depenent africà del locutori.

A quasi tots els locutoris hi ha penjat un

«Alguns locutoris hauran de desaparèixer»

ELS TREBALLADORS DELS LOCUTORIS ADMETEN QUE POTSER N'HI HA MASSA PER UN LLOC TAN 'PETIT' COM L'ILLA. OPINEN QUE EL PROPI MERCAT S'AUTOREGULARÀ

No és fàcil parlar amb el personal dels locutoris. Una depenent d'un dels que hi ha a Pratet de Vila, a qui direm Maria per no posar en un compromís, ens explica que saben que alguns d'aquests establiments hauran de tancar tard o d'hora. «És cert que, fa quatre o cinc anys, a Eivissa no hi havia prou locals. Però en l'actualitat pens que se n'estan obrint massa». Hi ha una cantonada, de vora Càritas Diocesana, on s'hi han establert quatre locutoris en 50 metres de distància. A ses Figueretes n'hem comptat una desena, dins un espai de només quatre illes d'edificis, entre els carrers Galícia, Navarra i l'Avinguda d'Espanya. Molts estan buits, però és mitja tarda. Per comprovar el potencial d'un locutori, t'hi has de passar a partir de les nou de la nit. És quan apareixen els treballadors immigrants, molts del sector de la construcció, que aprofiten per parlar amb la família abans d'anar a casa a descansar. «A jo em va molt bé que n'hi hagi tats, perquè les ofertes són més econòmiques per la competència». Qui ens ho explica és Roberto Díaz, veneçolà. Ens explica que al locutori també pot enviar sous als seus familiars quan els bancs ja estan tancats. «La veritat és que també veng perquè conec molta gent i feim la xerradeta. Treballc unes deu hores al dia i em fa gola», ens explica. Al seu costat, una adolescent que passeja el seu fill pregunta a la Maria, la depenent, si sap res d'aquella parella que busca una dona de fer feines.

suro que fa les funcions de taulell d'anuncis. És el cas de Elencuentro.com, un altre locutori que hi ha a la mateixa avinguda, de vora la seu de la Creu Roja. Al seu taulell es poden llegir les notes que deixa la gent que busca feina o cerca pis, i també els anuncis que s'aferren amb ofertes de lloguers o traspassos de tota mena de productes. Els propietaris d'aquest locutori també regenten una botiga de queviures a la mateixa vorera. Allà hi pots comprar de tot. Els immigrants hi troben farina de yuca, blat de moro, cervesa argentina o equatoriana, ingredients per elaborar khebabs, salses exòtiques, aliments procedents de Romania i d'altres països de l'Europa de l'Est.

David Diego Ruiz, de 31 anys, és un asidu dels locutoris des que arribà a Espanya el 2001. A Eivissa ja du un parell d'anys vivent. Sempre es passa pel mateix locutori, de vora Càritas Diocesana. «Jo veng encara que moltes vegades ni parlc per telèfon ni faig

Portes obertes. Als locutoris d'Eivissa ningú pregunta d'on ets ni cap a on vas. Tothom rep el mateix tracte, paga i se'n va

MIQUEL PASCUAL

No només cridades de telèfon. Al locutori pots fer transferències, connectar-te a banda ampla, menjar i beure productes importats o consultar l'interessant taulell d'anuncis

servir l'Internet –ens comenta–. Però sempre m'acab trobant algun conegut, i com que estic sol a Eivissa, es pot dir que venir aquí és com venir a veure la família. Entre nosaltres hi ha bon ambient, ens donem suport si algú queda sense feina o casa. A jo em varen ajudar molt quan vaig arribar a l'illa i no tenia feina ni papers». De fet, en l'anterior procés de regularització d'estrangers que hi va haver a Espanya, els locutoris desenvoluparen un paper destacat, informant sobretot gent a la qual no arriben les administracions.

Per la música també pots conèixer un locutori. Si a la porta escoltes *reggaeton*, salsa o *bachata*, és que els amos i la majoria de clients són d'Amèrica Llatina. Quan hi ha *raids* a tot volum, és que els habituals venen dels països del Magrib. I quan s'escolta Yousou N'Dour o ritmes africans, això vol dir que segurament la clientela procedeix de l'Àfrica Subsahariana, sobretot del Senegal o de Costa d'Ivori.

També fora Vila

Tot i ser originàriament un fenomen urbà, el locutori s'extén allà on la presència de comunitats immigrades és destacable. Si a principis de mil·leni només hi havia cinc o sis locals a Vila, i un altre parell a Sant Antoni i Santa Eulària, avui de locutoris en trobem també a Formentera, a Jesús i a altres zones menys poblades. L'Associació de Locutoris de les Illes Balears calcula que només a les Pitiuses sumen quasi una trentena d'establiments. Alguns pertanyen a petites cadenes que disposen de tres o quatre locals a diferents barris o nuclis urbans. La majoria d'aquests obren al voltant de 16 hores, amb dos dependents que fan tornos de vuit hores. «El negoci es fa quan arriba el solpost», mos expliquen. És el moment en què els immigrants surten de treballar i tenen temps per cridar les seues famílies a altres continents. El canvi horari també fa que sigui a la nit quan hi hagi més moviment, sobretot entre els llatinoamericans. Patricia Godoy, equatoriana casada i amb tres fills, ens explica que crida a la seua mare cada dimecres a les 12 de la nit. «Allà són cinc hores menys i és quan la meua mare pot anar a casa d'una vesina per rebre la cridada». La veritat és que tothom mira de tranquil·litzar els seus: «*Estoy bien. Sí, no te preocupes... ¿Te alcanzó la plata?*»

Mentre mira uns vídeos pel *youtube* a un ordinador del costat, Eric de Bull, un flamenc que viu a Santa Eulària i treballa a Eivissa, assegura que els locutoris són un lloc per descobrir. «Són més interessants del que pareixen. Jo inclús una vegada vaig trobar una al·lota molt simpàtica i guapa! –assegura– Vàrem començar a sortir junts, però ella va haver de marxar de l'illa. Avui encara vaig al mateix locutori quan vull parlar amb ella».

Lloc de pas. Els locutoris se situen a indrets per on passa molta gent. Aquest de dalt està al carrer País Basc, a ses Figueretes

M. PASCUAL

A dalt, tres turistes i un locutori. Hi ha cartells a quasi tots aquests establiments. A dalt a la dreta, un altre locutori a Vila

M. P./M. C.

TELEVISIÓ

Converteix-te en un Simpson

EIVISSA | AGÈNCIES/REDACCIÓ

■ És impossible que no us hagueu assabentat, però per si de cas, us recordarem que la famosa sèrie *The Simpsons* compleix enguany vint anys. Aquest és el motiu pel que durant les properes setmanes s'estrenarà la primera pel·lícula de la popular família nordamericana creada per Matt Groening. Però al que anam, que no és exactament això, és que si sou fans de la sèrie us podeu convertir en un habitant d' Springfield.

Sí, així com ho sentiu. O ho llegiu, més aviat. Només heu d'entrar a la pàgina web creada per la pel·lícula (www.simpsons-movie.com) i entrar a l'apartat 'crea el teu avatar'. Només heu de triar si voleu ser home o dona i anar fent. La veritat és que aconseguir que el teu avatar s'assembli realment a tu és complicat, ja que les opcions que es presenten no són moltes, però bé, és prou divertit intentar crear personatges fent servir els cabells, celles, ulls, boques i nasos que habitualment llueixen els personatges de Matt Groening. Si sou usuaris de Second Life trobareu que el sistema és més rudimentari, però podreu jugar una mica divertint-vos. També podeu fer una visita pels llocs més emblemàtics del poble, com la casa dels Simpson. El creador dels homes grocs de quatre dits ja està donant voltes a si posar en marxa una espècie de Second Life però només dels seus personatges.

On és Springfield

Fa uns dies que es va fer l'estrena mundial a un dels tretze pobles que hi ha a Estats Units que es diuen Springfield. De fet, els habitants de la localitat es varen agafar amb molt d'entusiasme que els haguessin triat i molts d'ells es varen disfressar com els protagonistes de la sèrie per anar a veure la cinta.

El seu director, Matt Groening, ha assegurat aquests dies que la pel·lícula no es

Un grup vestit com els Simpson a l'estrena d' Springfield

EFE

tracta d'un capítol de la sèrie estirat, com han suggerit alguns. També ha animat els que la vagin a veure que no es perdin els títols de crèdit, ja que assegura que la petita Maggie donarà una sorpresa. Tots els fans de la sèrie esperen que aquesta sor-

presa sigui sentir la veu del bebè, que mai ha parlat ni una solaparaula. De fet, als capítols juguen molt amb aquesta broma. De fet, una de les bromes de la sèrie ha quedat desfassada amb la tria del poble d' Springfield per l'estrena, ja que tampoc

s'havia aclarit mai en quin estat dels Estats Units s'ubicava realment la família Simpson. L'estrena mundial es va fer el passat 21 de juliol però els fans espanyols han hagut d'esperar una miqueta més, ja que no arribarà fins demà.

EN BREU

LLIBRES

Gairebé esgotat el llibre de Harry Potter a Eivissa

EIVISSA | REDACCIÓ

■ Tot i ser en anglès, la setena entrega de la nissaga de Harry Potter gairebé s'ha esgotat a Eivissa. La majoria de les llibreries el varen posar a la venda el passat dilluns i ahir a migdia a algunes, com Vara de Rey, ja no en quedava cap. La majoria dels fans eivissencs del jove mag havien reservat el seu exemplar per por de quedar-se sense, ja que els establiments no n'havien encarregat gaires.

El setè i darrer capítol de les aventures es titula *'Harry Potter and the Deathly Hallows'* i no estarà a la venda en castellà fins el proper mes de febrer, segons han anunciat des de l'editorial Salamandra, que és l'encarregada de la distribució a Espanya. La versió en català també es podrà comprar a partir d'aquesta data, asseguren desde l'editorial.

Els llibres en anglès varen arribar a Eivissa la tarda de dilluns i ahir al migdia ja estaven esgotats a la llibreria Vara de Rey

ESTUDIANTS

Problemes per trobar vols per formalitzar les matrícules

EIVISSA | REDACCIÓ

■ Alguns dels estudiants eivissencs que el proper setembre començaran les seues carreres universitàries fora de les Pitiüses s'estan trobant aquests dies amb algun problema per formalitzar les matrícules a les universitats on estudiaran. I és que molts d'ells reben la notificació de què estan admesos i la cita per formalitzar la matrícula amb només tres o quatre dies d'antelació.

Així, molts han suat per aconseguir trobar un vol a les principals ciutats universitàries per arribar a la cita. I és que en ple mes de juliol la majoria dels vols estaven plens i no hi havia possibilitat de trobar un passatge. El mateix ocorria amb els trajectes amb barco. Uns pocs no han tingut més remei que passar nit a Madrid, Barcelona, València o Salamanca en no trobar bitllets per anar i tornar en un mateix dia. Una despesa que sembla ridícula per només els quinze minuts, com a molt, que poden trigar en presentar el paperum i triar les assignatures que faran el proper curs.

Altres, per aconseguir fer-ho tot el mateix dia s'han vist obligats a fer combinacions de vols realment absurdes, com pas-

D. I.

sar per Madrid i València per arribar a Barcelona.

Alguns asseguren que tot aquest procés els ha suposat més estrès i nervis que la mateixa Selectivitat, ja que temien no poder arribar i que se'ls passés el torn de matrícula. A més, lamenten que les companyies aèries no contemplin aquest fet com una de les prioritats per poder aconseguir un vol més fàcilment quan s'està en llista d'espera.

EN BREU

CINEMA

'La vida de Bryan', triada la millor pel·lícula del Regne Unit

LONDRES | EFE

■ Una cinta de 1979 ha estat triada com la pel·lícula favorita del Regne Unit: *'La vida de Bryan'*, una obra satírica dels Monty Python, els genis de l'humor britànic per excel·lència, sobre la vida d'un home contemporani a Jesucrist al que tots els ciutadans confonen amb el Messies. 'Quina es la millor pel·lícula britànica rodada de tots els temps?', aquesta era la pregunta que havien de contestar els lectors de la revista anglesa *'Radio Times'*, a la que respongueren unes 2.500 persones. En el segon lloc de la llista està *'Full Monty'* (1997) que conta la història d'un grup d'aturats que decideixen convertir-se en strippers. En el tercer lloc està *'Quatre bodes i un funeral'* (1994), la comèdia romàntica nominada a dos Oscar a les categories de millor guió i millor pel·lícula.

El segon lloc de la llista l'ocupa 'Full Monty' mentre que el tercer és per la comèdia romàntica nominada als Oscar 'Quatre bodes i un funeral'

REPORTATGE | MÚSICA

L'Eivissa Jazz, l'antiga Mostra de l'Institut de la Joventut (Injuve), canvia de dates, però manté la seva filosofia de suport als grups professionals i *amateurs*. Enguany s'estrenarà la nova *big band* Eivissa Jazz Ensemble, que interpretarà temes de caire «festiu», com correspon a una formació d'aquestes característiques. Els seus components estan il·lusionats i ho donaran tot.

La 'big band' eivissenca va debutar el febrer a l'espai cultural Can Ventosa de Vila

VICENT MARÍ

La gran oportunitat

EIVISSA | XICU LLUY

■ Participar al festival de jazz pitiús per excel·lència no és una qüestió frívola. Constitueix un repte important i obliga a esbrinar-se al màxim davant els aficionats, sempre exigents. Els integrants de l'Eivissa Jazz Ensemble ho saben i oferiran un espectacle «festiu i divertit». D'això es tracta precisament, d'escalfar l'ambient, la principal missió de qualsevol *big band*. «Tocarem coses agradables, un repertori senzill d'escollar, temes de *swing*, ritmes llatins i alguna coseta de *funky*. Serem bastant *canyeros*», explica Pedro Prieto, un dels dos saxos tenors. «Estem molt il·lusionats», comenta feliç.

Actuaran el primer dia, el 6 de setembre, al baluard de Santa Llúcia, a Dalt Vila, l'escenari habitual de l'antiga Mostra de Jazz de l'Injuve. Ara és l'Ajuntament de Vila l'entitat organitzadora d'aquesta cita obligada per als amants de l'anomenada música clàssica del segle XX. El programa definitiu encara no està tancat, doncs manca conèixer les figures internacionals que s'hi acostaran, però la *big band* eivissenca, presentada en societat el passat mes de febrer a Can Ventosa, ja té un lloc assegurat, i això representa una motivació especial: «Volem agrair perquè estem parlant d'una convocatòria

amb història i prestigi», indica Prieto, un dels 17 membres del nou conjunt, on també treballen el guitarrista Alfredo Souza, el pianista Luis García Lillo i el trombonista Vicent Tur, qui, a més, exerceix les funcions de director.

Efectivament, per les divuit edicions celebrades fins ara de l'Eivissa Jazz han desfilat joves promeses estatals que després esdevindrien grans estrelles, com ara el guitarrista Ximo Tébar, el saxofonista Perico Sambeat, el pianista Chano Domínguez, el bateria Guillermo McGill i el contrabaixista Javier Colina, entre d'altres. I, pel que fa als convidats estrangers, la llista impressiona: Didier Lockwood, Tony Williams, The Blues Brothers Band, Paquito d'Rivera, Michel Camilo, Phil Woods, Elvin Jones, Branford Marsalis, Avishai Cohen i Brad Mehldau, per citar-ne alguns. I també poguem gaudir del navarrès Pedro Iturralde i el barceloní Tete Montoliu, ja desaparegut, el protagonista d'aquella inoblidable jornada de cloenda de 1993.

«Tindrem davant un públic entès, no els podem decebre, haurem d'entregar-nos al màxim», assenyala Prieto. De moment, llevat del debut a l'espai cultural de l'avinguda d'Ignasi Wallis de Vila, l'Eivissa Jazz Ensemble únicament ha fet un directe a l'auditori de Puig d'en Valls. «De to-

Santa Llúcia acollirà el festival

RAQUEL MARTÍNEZ

«Volem agrair perquè estem parlant d'una convocatòria amb història i prestigi. Tindrem davant un públic entès, no els podem decebre», assenyala Pedro Prieto

tes maneres, els instrumentistes ens ajuntarem el juliol de 2006 i, per tant, ja tenim una certa experiència i hem disposat de prou temps per acoblar-nos. El festival, la seva trajectòria, imposa respecte, però ens en sortirem», declara l'interpret, a qui acompanyen quatre trompetes, tres trombons, una tuba, un percussionista, un baix, una guitarra, un piano, dos saxos

alts, un saxo baríton i un altre saxo tenor, fins a arribar als 17 components, plètòrics d'entusiasme.

El XIX Eivissa Jazz es desenvoluparà del 6 al 9 de setembre, rompent una tradició de dues dècades. Tret dels vacil·lants començaments, el certamen —durant anys fou concurs i va atorgar diferents premis— sempre havia ocupat l'última setmana de juliol, primer al baluard de Sant Bernat, al costat de la Catedral, després al Parc del Portal Nou i finalment al Polvorí (Santa Llúcia), la seu actual i sembla que ja definitiva. Tres marcs «incomparables», per utilitzar una expressió gastada.

A més de *swing*, *latin* i *funky*, l'estil de l'Eivissa Jazz Ensemble abasta així mateix adaptacions de Sammy Nestico, Charlie Parker i altres autors. Les Pitiüses també compten amb l'Eivissa Ensemble 2000, especialitzada en peces de George Gershwin, que dirigeix el pianista i professor Adolfo Villalonga. Segons Prieto, la *big band* del Patronat de Música de Vila, que la va emparar, inclou músics «de bon nivell», que poden defensar-se amb dignitat devora *cracks* de talla mundial. Actuar a Dalt Vila significa una gran oportunitat i ells en són conscients del que suposa. Intentaran ficar-se el públic dins la butxaca.

ENTREVISTA

HELENA TUR

ESPECIALISTA EN ART

«Hi ha bons autors que el gran públic no coneixerà mai»

La passió d'Helena Tur, nascuda a Eivissa fa 37 anys, és l'art. Per això ha decidit organitzar el curs al que li agradaria assistir i que mai no va trobar. Es farà a Eivissa, dins de la Universitat d'Estiu, del 17 al 21 de setembre, i té com a títol «Art: de la mort d'allò cultural a la desaparició de l'objecte». Helena Tur és llicenciada en Hispàniques, professora de secundària, i, sobretot, aficionada a l'art.

EIVISSA | VICENT TUR

■ Segons Helena Tur i el professor Mateu Cabot, els organitzadors d'aquest curs, en els nostres dies l'art busca quin paper ha de representar dins la societat; per a què ha de servir i a qui ha de servir. Això provoca que l'art perdi el seus marcs habituals (el quadre, per exemple) i ocupi cada vegada més àmbits, llocs que mai no havia transitat. L'art ja no cal que sigui un objecte. Però, si no és un objecte, què és?

- És que ja no em podré comprar un quadre i endur-me'l a casa?

- No, no... És clar, que el podràs comprar... Precisament el que funciona ara és el mercat. Aquest és un dels problemes: art i mercat van massa junts.

- Però em podré comprar un quadre o no?

- Si tens pasta... I et podràs comprar coses que no són tal però que et vendran com a quadres.

- Quin és el seu quadre preferit?

- 'El crit', de Munch.

- Terrible, no?

- Sinistre.

- Ens agrada el que ens diuen que ens ha d'agradar?

- Evidentment. Estam completament *construïts* pels mitjans de comunicació. El que distingeix l'art de la publicitat és que, el primer, serveix per trobar-se un mateix, i l'altre serveix per alienar-se.

- Així que la publicitat no és art.

- A veure... Hi ha molt d'art que és poca cosa més que publicitat i algun anunci que podria considerar-se art. No és una qüestió de format.

- Idò...

- És una qüestió de l'emoció. Del que desperta i del que adorm. Si l'art no desperta a mi no m'interessa.

- Els cànons, encara funcionen?

- Jo crec que sí. Avui en dia el crític té molta més autoritat que no l'autor o l'obra. Seguim sent molt reverents. Ens diuen que ens han d'agradar 'Las Meninas' i també Warhol, quan són coses molt diferents.

- La veritat és que l'art contemporani interessa a poca gent.

- Precisament perquè hi ha un elitisme del discurs. Pareix que les formes artístiques s'han fet més pròximes, però en canvi això s'ha tapat amb un discurs elitista, només per a alguns.

- Per què ha volgut organitzar un curs sobre l'estat actual de l'art?

- Perquè és el curs al que m'agradaria assistir, com a aprenent que som.

- Què en pensa d'allò que es diu política cultural?

- Els poetes anarquistes deien que la millor política cultural és la que no existeix. Però si ho dic jo, en aquest moment, estaria tirant-me pedres damunt del propi terrat. De manera que he de donar les gràcies a la política cultural.

- En l'art contemporani, com es pot distingir entre l'estafa i l'obra d'art?

Helena Tur organitza un curs que es planteja el sentit de l'art en el món contemporani

MIQUEL PASQUAL

- De la mateixa manera que amb l'art clàssic. Amb la repetició. Has d'anar a veure una mateixa obra moltes vegades, aturar-te al davant, dedicar-hi temps. A mi m'agrada creure que, amb els anys, les estafes i els fraus cauen pel seu propi pes, s'evidencia si les obres són dolentes o no.

- Però el temps no sempre ha fet justícia...

- La veritat és que no. La Història de l'Art ha estat i està manipulada. Segur

que hi ha bons autors que el gran públic no coneixerà mai, i d'altres que encara són a dalt del pedestal i que no valen gaire.

- Com qui?

- La majoria dels qui triomfaven a Nova York entre els '40 i els '60. Pollock, per exemple.

- Què en pensa de l'estètica *clubber*?

- Què és això?

- La gent que va als clubs, a les discoteques. A Eivissa n'hi ha una pila.

- Jo, el darrer que conec de l'estètica eivissenca és Loco Mia.

- No està gaire actualitzada.

- Mica. I en qüestió de marxa menys encara. Crec que no he entrat a una discoteca des dels 19 anys.

- I la moda Adlib, què li pareix?

- Mmm... No és que no m'agradi..., en origen. L'Eivissa dels anys '50 era un refugi del Franquisme. Però crec que ara la moda Adlib és més qüestió de marketing.